

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการใช้แบบฝึกคำควบกล้ำ ก่อนได้รับการฝึกและหลังฝึก

5.2 สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนได้รับการฝึกจากแบบฝึกคำควบกล้ำ สามารถออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องสูงกว่าก่อนได้รับการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

5.3 วิธีดำเนินการวิจัย

5.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 กลุ่มโรงเรียนศิลา สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น จำนวน 217 คน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนบ้านโนนม่วง ซึ่งได้จากการสุ่มกลุ่ม (Cluster Sampling) ซึ่งมีขั้นตอนและหลักเกณฑ์การสุ่มดังนี้

5.3.1.1 ทดสอบก่อนทำการสอน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ทุกคน จำนวน 51 คน

5.3.1.2 คัดเลือกนักเรียนที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ 60 % และต้องเป็นนักเรียนที่สามารถอ่านหนังสือออก เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่าง

5.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชนิด คือ

5.3.2.1 แบบทดสอบการออกเสียงคำที่มีพยัญชนะ ร ล และ ว ควบกล้ำ ซึ่งใช้ทดสอบนักเรียนก่อนและหลังฝึกออกเสียง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำ จำนวน 10 คำ

ตอนที่ 2 เป็นประโยค จำนวน 5 ประโยค

ตอนที่ 3 เป็นความเรียงสั้น ๆ จำนวน 1 เรื่อง

นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดผลและประเมินผล ตรวจสอบพิจารณา แล้วนำไปให้นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองกง อำเภอมะเมือง จังหวัดขอนแก่น อ่านเป็นรายบุคคล จำนวน 22 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น ซึ่งใช้สูตร KR 20 (Kuder Richardson) โดยใช้ คอมพิวเตอร์วิเคราะห์ผล ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.94

5.3.2.2 แบบฝึก ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น มีจำนวน 20 บท

แบบฝึกที่ 1 - 10 ฝึกออกเสียง ร ล และว ควบกล้ำ เป็นคำและมีภาพประกอบ

แบบฝึกที่ 11 - 15 ฝึกออกเสียงเป็นคำและประโยคสั้น ๆ

แบบฝึกที่ 16 - 20 ฝึกออกเสียงเป็นความเรียงสั้น ๆ ประกอบภาพ

แบบฝึกทั้ง 20 บท ได้ผ่านการตรวจจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหา แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ร.ร. บ้านหนองกง กลุ่ม โรงเรียนศิลา สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอมะเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 10 คน เพื่อ ดูความเหมาะสมของคำ ข้อความ ประโยค กิจกรรมและเวลาที่เหมาะสม

5.3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

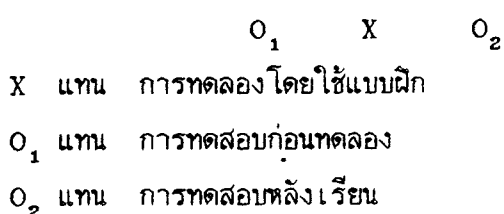
5.3.3.1 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดสอบ (Pretest) ความสามารถทางการอ่าน และพุดพยางค์ควบกล้ำ ร ล และว ของนักเรียน กลุ่มทดลอง โดยให้อ่านและพุดรายบุคคล ผู้วิจัยบันทึกคำที่นักเรียนอ่านถูกไว้ นำผลการสอบของกลุ่มทดลอง มาวิเคราะห์หาจำนวนคนที่ออก เสียงถูกแต่ละคำเป็นร้อยละ

5.3.3.2 ผู้วิจัยนำแบบฝึกที่สร้างขึ้นไปสอนนักเรียนกลุ่มทดลองด้วยตนเอง โดยสอนใน วันจันทร์ ถึงวันศุกร์ ทั้ง 20 แบบฝึก วันละ 30 นาที เป็นเวลา 20 วัน

5.3.3.3 นำแบบทดสอบฉบับเดิมมาทดสอบ (Posttest) ความสามารถทางการ ออกเสียงพยางค์ควบกล้ำ ร ล และว ของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยอ่านเป็นรายบุคคล ผู้วิจัย บันทึกคำที่ออกเสียงถูกไว้แล้วให้คะแนน

5.3.4 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองตามรูปแบบ One-Group, Pretest-Posttest Design (John and James, 1993) ตามแผนภูมิดังนี้

5.3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ใช้ t-test เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังเรียน

5.4 สรุปผลการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการฝึกจากแบบฝึกคำควบกล้ำ สามารถออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องสูงกว่าก่อนได้รับการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

5.5 ข้อเสนอแนะ

5.5.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผู้วิจัย ควรจะสร้างความคุ้นเคยกับนักเรียนก่อนการทดลอง เพื่อลดความตื่นเต้น ความประหม่าของผู้วิจัยและของนักเรียน รวมทั้งให้นักเรียนได้ลองฝึกกิจกรรมที่มีในแบบฝึก แต่ใช้เนื้อหาที่แตกต่างจากแบบฝึก เช่น ผู้ทำการทดลองเล่านิทาน แล้วให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ
2. การฝึกที่ดีควรให้นักเรียน ได้แยกฝึกเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกออกเสียงทุก ๆ คน และได้ฝึกอย่างทั่วถึง
3. ผู้วิจัย ควรจะอัดเทปเสียงนักเรียนตั้งแต่ Pretest ขณะทำการสอน (บางแบบฝึก) ตลอดจน Posttest เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการของนักเรียน
4. ในการใช้แบบฝึกครั้งนี้ ผู้วิจัยควรจะทำการตกลงกับครูประจำชั้น และนักเรียนก่อนทำการทดลอง เพื่อให้นักเรียนพูดภาษาไทยในห้องเรียน และพูดภาษาไทยระหว่างเพื่อนด้วยกัน
5. ควรจะจัดมุมห้องเรียนเพื่อวางกิจกรรม เกม หรือบัตรคำไว้ให้นักเรียนได้ดู และได้ฝึกเมื่อมีเวลาว่าง
6. ผู้วิจัย ควรจะได้มีการนำแบบฝึกนี้ไปปรับปรุงใช้ กับนักเรียนที่ติดภาษากันอื่นๆ ที่ไม่มีคำควบกล้ำ หรือนักเรียนที่มีปัญหาในการออกเสียงคำควบกล้ำ เพื่อจะได้แก้ปัญหาคำควบกล้ำ ที่มีผลต่อการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาไทย

5.5.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ควรมีการติดตามผลในระยะยาว เพราะจากการทดลองของผู้วิจัยพบว่า ถ้าได้ฝึกนักเรียนในช่วงใด นักเรียนย่อมจะเกิดการเรียนรู้ในช่วงนั้นดี ซึ่งส่งผลต่อการจำของนักเรียนแต่เป็นการจำในระยะสั้นๆ เท่านั้น ดังนั้นถ้าได้มีการฝึกและเน้นคำควบกล้ำในแบบฝึกอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้นักเรียนเกิดการจำในระยะยาวได้ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาภาษาอีกด้วย

2. ควรศึกษาความคงทนในการเรียนรู้การใช้คำจากแบบฝึกว่า ได้ส่งผลต่อความคงทนในการเรียนรู้การใช้คำ ซึ่งจะทำให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

3. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรใช้กลุ่มตัวอย่างหลาย ๆ โรงเรียน ที่มีการใช้ภาษาถิ่นที่ไม่มีคำควบกล้ำ เพื่อแก้ปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาไทยและเป็นการพัฒนาทักษะการพูด การอ่าน การฟัง และการเขียน ของนักเรียน ซึ่งเป็นจุดสำคัญและคุณค่าของภาษาไทยตามที่หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) กล่าวไว้

4. ควรมีการศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการใช้แบบฝึกคำควบกล้ำ หลังจากที่ยังเรียนเนื้อหาจบแล้ว เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไป